

buiten zichzelf gebrachte bende tot de orde terug te brengen gelukte hem niet. Aanmaningen om rustig naar huis te gaan werkten niets uit; de vraag aan verschillende vrouwen gedaan, wie van haar de geïncrimineerde woorden had gehoord, werd met gekrijsch en gehuil beantwoord. Armenzwaaiend en de vuisten ballend verklaarden zij, dat zij het allen konden getuigen. Aan den eisch om de deur te openen en zich te vertoonen is wijselijk door Mrs. Eton geen gevolg gegeven. Toen het volk, vooral de razende vrouwen, bleven aanhouden om de bewoonster te zien, eischte de baljuw, in schijn om de oproerige menigte tevreden te stellen, toegang tot het huis en nam met zijn dienaren de bewoonster in arrest, haar in werkelijkheid op die wijze onder de bescherming van de wet stellende. Het kostte nog heel wat moeite haar onder begeleiding van een vijandigen stoet menschen veilig naar het op zoo korten afstand gelegen stadhuis te brengen, waar zij in verzekerde bewaring bleef.

Had de baljuw misschien gedacht, hiermee de rust te kunnen herstellen, niet lang bleef hij in ieder geval in dien zoeten waan. Op zijn schreden teruggekeerd bemerkte hij, dat het tumult in een volledig oproer was veranderd. Gedurende zijn kortstondige afwezigheid had het grauw, dat niet in optocht meegetrokken was naar de Hoogstraat, zijn woede gekoeld aan het huis „de Walvisch”, het gebombardeerd met steenen, zoodat brekende en rinkelende ruiten het rumoer nog vermeerderden. De 20-jarige Annetje Jansd., een karmemelkverkoopster en de vrijwat oudere Cornelia Harmens, een speldenwerkster, vuurden de vrouwen bij dit werk aan. Het verzoek of bevel van den hoofdofficier om daarmee uit te scheiden, werd door een der vrouwen beantwoord met een „scheyt niet, wij willen het huis onder de voet hebben, laet ons altemael eene lijn trecken”. Er was geen houden meer aan; tegen een zoo oproerige volksmenigte konden de gerechtsdienaars niets uitrichten, het kwam tot een uitbarsting. Maertje Pieters was al achter den baljuw het huis binnengeslopen, toen hij de weduwe gevangen nam; zij had den weg gebaand, waarop anderen haar volgden. Kon men zijn woede niet koelen aan de Engelsche, dan zou tenminste haar eigendom het ontgelden. Verniel- en plunderzucht vierden hoogtij. Wat men vangen en grijpen kon vloog door de vensters of de deur de straat in. Mannen en vrouwen wedijverden bij dit werk en steeds sloten zich